

STANISŁAW IWICKI (1904-1980)

Urodził się 15 grudnia 1904 roku w Berlinie, gdzie rodzice Stanisław i Maria z domu Gasik, przebywali na emigracji. Tam w 1918 roku ukończył szkołę. Po zakończeniu I wojny światowej rodzina powróciła do Polski i zamieszkała w Poznaniu. Ukończył szkołę handlową i pracował jako drogerzysta. W roku 1926 powołany do służby wojskowej. Odbywał ją w 3. pułku lotniczym w Poznaniu na Ławicy. Po zwolnieniu do cywila trzykrotnie powoływany jako rezerwista na przeszkolenia.

24 sierpnia 1939 roku został zmobilizowany do 1. pułku radiotelegraficznego w Warszawie. Walczył pod Modlinem, Brześciem, Białą Podlaską, Kołomyją. Od 17 września znalazł się w oddziale ubezpieczającym ewakuację do Rumunii władz wojskowych i rządowych. Do maja 1940 roku przebywał w Rumunii (w obozie Torgu-Izin). Następnie skierowany do Samodzielnej Brygady Strzelców Karpackich. Po przeszkoleniu brał udział w walkach na froncie północnoafrykańskim, m.in. w bitwie pod Tobrukiem i Ghazalą.

W kwietniu 1942 roku po zluzowaniu jego oddziału przydzielony został do batalionu łączności 3. Dywizji Strzelców Karpackich. Awansowany do stopnia plutonowego. Walczył na froncie włoskim, w bitwie o Monte Cassino. Po zakończeniu wojny przeniesiony do Anglii, następnie do Szkocji.

12 maja 1947 roku powrócił do Polski. Pracował w Poznaniu. Po przejściu na emeryturę, w 1969 roku, osiedlił się na stałe w Pogorzeli.

Zmarł 5 stycznia 1980 roku. Pochowany na cmentarzu parafialnym w Pogorzeli.

Posiadał odznaczenia: Brązowy Krzyż Zasługi z Mieczami, Brytyjski Medal Wojenny, Gwiazdę za Wojnę 1939-1945, Gwiazdę Afryki, Gwiazdę Italii, Krzyż Pamiątkowy Monte Cassino.